

สื่อสำหรับครู

เรื่อง “โคนันทวิศาล”

โคนันทวิศาล

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พราหมณ์ผู้ยากจนผู้หนึ่งได้ลูกโคตัวหนึ่งมาเลี้ยงชื่อว่า “นันทวิศาล” โดยพราหมณ์ได้เลี้ยงดูลูกโคนันทวิศาลเป็นอย่างดีเสมอมาและรักราวกับเป็นลูกของตนแท้ๆ จนกระทั่ง นันทวิศาลเติบโตใหญ่ขึ้นก็คิดจะตอบแทนบุญคุณของพราหมณ์ด้วยใจกตัญญู

วันหนึ่งโคนันทวิศาลรู้ว่าตนนั้นมีพละกำลังมากจึงบอกแก่พราหมณ์ว่า “พ่อพราหมณ์เอ๋ย ท่านจงไป แฉ่งแกไควินทกเศรษฐีเถิดว่าโคของท่านคือตัวข้าสามารถลากเกวียน ๑๐๐ เล่ม ที่ผูกติดกันและเต็มไปด้วยกรวดหินให้เคลื่อนที่ได้ โดยเติมพันทันด้วยเงินหนึ่งพันกหาปณะเถิด”

พราหมณ์จึงทำตามที่โคนันทวิศาลบอก เมื่อวันนั้นมาถึงพราหมณ์ได้เทียมโคนันทวิศาลไว้ที่เกวียนเล่มแรก เพื่อลากเกวียน ๑๐๐ เล่มที่ผูกติดกัน และยังเต็มไปด้วยกรวด หิน ดิน หวายเต็มเกวียน จากนั้นจึงขึ้นไปนั่งบนเกวียนเงื้อปากฎขึ้นแล้วกล่าวด้วยถ้อยคำหยาบคายว่า “ไอ้โคโกง ไอ้โคโง้ง จงลากเกวียนไปเถิดนี้” โคนันทวิศาลได้ยินดังนั้นก็รู้สึกน้อยใจจึงหยุดยืนนิ่งไม่ยอมลากเกวียนต่อ สุดท้ายพราหมณ์ก็ต้องเสียเงินเติมพันทันให้แก่เศรษฐีไป ด้วยความเสียดาเงิน ทำให้พราหมณ์เอาแต่นอนซึมเศร้าอยู่ในเรือน โคนันทวิศาลรู้สึกสงสารจึงบอกให้พราหมณ์กลับไปทำพันทันกับโคนันทกเศรษฐีอีกครั้งด้วยเงินสองพันกหาปณะ พร้อมยืนยันว่าคราวนี้ตนจะทำให้พราหมณ์เป็นฝ่ายได้ทรัพย์มาโดยขอรับรองว่าคราวนี้พราหมณ์จงอย่าเรียกตนด้วยถ้อยคำหยาบคาย

เมื่อถึงวันนัดหมายอีกครั้ง พราหมณ์ก็ทำตามที่โคนันทวิศาลต้องการ โดยใช้คำพูดที่อ่อนหวานว่า “นันทวิศาลลูกรัก จงลากเกวียนนี้ไปข้างหน้าด้วยเถิดลูก” เมื่อจบคำพูดอันอ่อนหวานนี้ก็ทำให้โคนันทวิศาลเป็นฝ่ายชนะไปได้ในที่สุด และได้เงินเติมพันทันมาพร้อมกับผู้คนที่มุ่งดูเหตุการณ์ก็มอบทรัพย์สินให้แก่โคนันทวิศาลด้วยความศรัทธา ซึ่งทรัพย์สมบัติทั้งหมดนั้นก็ตกเป็นของพราหมณ์แต่ผู้เดียว

ข้อคิดจากนิทาน : ผู้ที่พูดจาหยาบคายมักจะไม่มีใครชอบ ส่วนผู้ที่พูดจาไพเราะอ่อนหวานมักได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่นอยู่เสมอ

ที่มา www.muengthai.com/โคนันทวิศาล